

Minister Stauning: Jeg takker de ærede 4 Ordførere, som har udtalt sig i Tilslutning til Lovforslaget, uden at jeg dog derfor vil tages til Indtægt for dem, der maatte være glade og tilfredse for dette Lovforslag. Det fremtræder som et Udtryk for, hvad der har kunnet gennemføres under de forhaandenværende Forhold, og det modtages udelukkende i den Form, som det har faaet under Behandlingen i Folketinget, fordi det vilde være uforsvarligt overfor den Arbejdsløshed, der findes, ikke at tage den Ordning, som det er muligt at gennemføre. Jeg kan derfor meget vel forstaa den Understrøm, der var i de Udtalelser, som det ærede Medlem for 8de Kreds (Martin Olsen) fremsatte. Jeg kan meget vel forstaa, at det er uden Glæde, han anbefaler dette Lovforslag, men det nytter jo ikke at opholde sig derover. Mellem de mange triste Ting, som vi har oplevet i disse Tider, er det blot en lille Enkelthed, som der ikke er Grund til at tage anderledes, end den nu en Gang er.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) og særlig det ærede 3de landstingsvalgte Medlem (Tvede) ytrede nogen Beklagelse over, at det var en meget kort Tid, denne Sag skulde fremmes i. Jeg har hørt denne Beklagelse ogsaa i det høje Folketing og deler ganske denne Beklagelse. Jeg havde selvfølgelig meget hellere set, at der havde været rigelig Tid til at behandle denne Sag. Det havde formentlig endda givet et fra mit Syn bedre Resultat, hvis man havde haft rigeligere Tid. Jeg tror, at man ikke vilde have fastholdt den Bestemmelse, som det ærede 15de landstingsvalgte Medlem saa stærkt beklagede, hvis der havde været rigelig Tid til, at drøfte den. Men det har været saaledes med denne Sag, at man vanskeligt kunde vente med at tage endeligt Standpunkt til, hvorledes man burde indrette sig, til man kunde overse, om Arbejdsløsheden var ophørt, om de ordinære Forhold var vendt tilbage, og i den Opfattelse, at det sidste ikke er Tilfældet, bestyrkedes man ved at se, hvorledes Forholdene artede sig i den seneste Tid. Det forekommer mig, at alt hvad der er fremkommet just i den seneste Tid, desværre, giver os kun et meget ringe Haab om, at normale Tilstande vil vende tilbage i den allernærmeste Fremtid. De ærede Medlemmer, der har udtalt sig, har ogsaa erkendt Nødvendigheden af en Overgangstilstand. Om Bestemmelserne om denne udtrykkes i et selvstændigt Lovforslag, saaledes

som jeg havde foreslaaet, eller ved Ændringer i den ordinære Lov, er for saa vidt underordnet. Derfor har jeg, da man gik ind paa, at Overgangsbestemmelser var paakrævede, og paa at medvirke til at forme disse, under de foreliggende Omstændigheder kunnet tiltræde den Form, som Overgangsbestemmelserne fik.

Jeg deltager ganske med det ærede 15de tingsvalgte Medlem (Dalsgaard) i de Beklagelser eller Betæneligheder, han udtrykte, ved Bestemmelserne i § 12, der siger, at den, der ikke har haft 10 Maaneders Arbejde i de sidste 2 Aar, ikke er berettiget til Understøttelse. Det vil volde uhyre store Vanskeligheder, fordi adskillige Mennesker ganske uden egen Skyld har været i den Situation, og jeg understreger atter, at jeg haaber, man vil være i Stand til at fortolke Dispensationsbestemmelsen paa en saadan Maade, at man ikke øver Uret mod Folk, som uforskyldt har haft saa langvarig Arbejdsløshed. Bestemmelsen er kommet ind som Følge af en Fordring af de to Partier, der danner Flertallet i denne Sal, og mod Folketingsflertallets Ønske, idet dette har bøjet sig for Nødvendigheden af at naa til Samstemning, for at Sagen kunde gennemføres inden Aarets Udgang.

Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem omtalte ogsaa Bestemmelsen i § 14, den, der ændrer Formuleringen af Bestemmelsen om Pligten til at tage Arbejde. Tidligere stod der, at man ikke „uden fyldestgørende Grund“ maatte vægre sig. Man har slettet disse Ord her. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at dette betyder, at en arbejdsløs er pligtig at gaa i Arbejde, naar der er anvist ham Arbejde, og hvis han skønner, at Forholdene ikke er saadanne, at han kan være tjent med Arbejdet, maa han naturligvis rejse Sag, søge sin Ret. Jeg vil haabe, at det vil være muligt for Administrationen at formulere Regelen saaledes, at Paadømmelsen af dette Forhold maatte kunne finde Sted hurtigere, end det hidtil har været Tilfældet. Men tidligere havde det ikke nogen Betydning, idet den paagældende da fik Understøttelse. Det er klart, at man kan ikke forlange, at en arbejdsløs, der rejser Sag, og hvem der maaske sluttelig tilkendes Ret i Sagen, skal gaa i 3—6 Maaneder og vente paa at faa tilkendt sin Ret. Man maa her indføre en Praksis, der hurtigere afgør den Slags Tilfælde. Det lader sig naturligvis gøre, naar den fornødne Villighed er til Stede.

Om de nye Bestemmelser i § 14 an-